

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-576/2024-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Draženke Deladio, sutkinje izvjestiteljice i Branke Ćiraković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Kijac nekretnine d.d. Omišalj, Poje 1, OIB: 36063948499, kojeg zastupa punomoćnik Branimir Čolić, odvjetnik u Rijeci, Užarska 28, protiv tuženika OPĆINA OMIŠALJ, Prikešte 13, OIB: 72908368249, kojeg zastupa punomoćnik Igor Bezjak, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Franjo Matković i Igor Bezjak, Rijeka, Zagrebačka 5/I, radi ispravka zemljišno-knjižnog upisa, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-399/2022-23 od 22. studenoga 2023., u sjednici vijeća održanoj 29. siječnja 2025.

presudio je

Odbijaju se kao neosnovane žalbe tužitelja i tuženika te potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-399/2022-23 od 22. studenoga 2023.

Obrazloženje

1. Točkom I. izreke pobijane presude odbijen je tužbeni zahtjev kojim se zahtijeva ispravak zemljišno-knjižnog upisa u zemljišnoj knjizi na temelju kojeg se tuženik uknjižio kao vlasnik na nekretnini k.č. br. 11517, upisane u z.k. ul. 634 k.o. Omišalj-Njivice te uspostava zemljišno-knjižnog stanja kakvo je bilo prije navedene uknjižbe, uz upis tužitelja kao vlasnika prethodno spomenute nekretnine. Točkom II. izreke odbijen je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje nevaljalim zemljišno-knjižni upis u zemljišnoj knjizi na temelju kojeg se tuženik uknjižio kao vlasnik na nekretnini k.č. br. 11517, upisane u z.k. ul. 634 k.o. Omišalj-Njivice te se nalaže uspostava ranijeg zemljišnoknjižnog stanja. Točkom III. izreke odbijen je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim tužitelj od tuženika zahtijeva isplatu iznosa od 34.507,93 EUR s pripadajućim zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Točkom IV. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 6.593,75 EUR, dok je točkom V. izreke odbijen zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 3.356,25 EUR.

2. U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud u bitnom navodi da tužitelj nije dokazao valjanu osnovu stjecanja svog prava vlasništva na predmetnoj

nekretnini, odnosno valjanu pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva svojih prednika pa tako i zakonitost stjecanja prava vlasništva od strane svog osnivača DIOKI d.d., koji je predmetnu nekretninu unio u temeljni kapital tužitelja. Ističe da je predmetna nekretnina nastala u postupku preoblikovanja zemljišne knjige od dijela kč. br. 4000/140 k.o. Miholjice, čiji je vlasnik bio upisan tužitelj, a prije njega Dioki d.d. Zagreb (osnivač tužitelja). Ugovorom o unosu nekretnina od 19. prosinca 2002. osnivač tužitelja – Dioki d.d. Zagreb, unio je nekretninu kč. br. 4000/140 u temeljni kapital tužitelja. Međutim, prvostupanjski sud ističe da tužitelj nije dokazao da je ta nekretnina bila procijenjena u kapital društva tužiteljevog prednika na temelju čl. 5. Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA INDUSTRIJA NAFTE („Narodne novine“ broj 142/90; dalje: Zakon o INA-i), odnosno da je 30. rujna 1990. bila obuhvaćena bilancom INA – INDUSTRIJA NAFTE. Stoga prvostupanjski sud zaključuje da daljnji prijenosi nekretnine kč. br. 4000/140 k.o. Miholjice na Dinu Petrokemiju d.d. Omišalj, Polimeri d.o.o. Zagreb i DINA PETROKEMIJA d.d. Omišalj nemaju pravni temelj u čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e te čl. 390.a st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12. i 152/14.; dalje: ZVDSP).

3. Tužitelj podnosi žalbu protiv točaka I., II., III. i IV. prvostupanjske presude, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava (uključujući odluku o troškovima postupka).

3.1. U bitnom navodi da je počinjena bitna povreda postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22.; dalje: ZPP), te da je prvostupanjski sud propustio ispitati zakonitost provođenja prethodnog zemljišnoknjižnog ispravnog postupka vođenog pod poslovnim brojevima Z-15076/2020, Z-15296/2020, Z-15340/2020 i Z-15273/2020 pred Općinskim sudom u Crikvenici. Istaknuo je da su se tijekom postupka urotili prvostupanjski sud, državno odvjetništvo, zemljišnoknjižni sud, Državna geodetske uprava i Općina Omišalj s ciljem da ga sustavno diskriminiraju čime su povrijedile tužiteljevo pravo na pošteno suđenje propisano u čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima, kao i ostala konvencijska prava.

3.1.2. Nadalje, tužitelj je istaknuo da se prvostupanjski sud pogrešno ograničio na utvrđenja prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, te da je ignorirao dokaze koji idu njemu u prilog, pri čemu smatra da je dokazao derivativni niz stjecanja prava vlasništva nad predmetnom nekretninom od svojeg prednika koji je izgradio naselje gdje se nekretnina nalazi do tužitelja. Pritom se poziva i na čl. 130. st. 2. ZVDSP-a, kao što i prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja.

3.1.3. Prigovara i dosuđenim troškovima postupka jer smatra da s obzirom na to da je prema njegovom mišljenju ovaj izazvala država pa nije dužan podmiriti parnične troškove po načelu „gubitnik plaća“ jer bi time bilo ograničeno njegovo pravo na pristup sudu propisano u čl. 6. Europske konvencije o ljudskim pravima, a sve sukladno praksi Europskoga suda za ljudska prava.

3.1.4. U odgovoru na žalbu tuženik osporava žalbene navode tužitelja.

3.2. Tuženik podnosi žalbu protiv točke V. izreke prvostupanjske presude, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U bitnom navodi da je prvostupanjski sud trebao podneske od 22. studenog 2022., 23. siječnja 2023. i 4. listopada 2023. cijeniti kao obrazložene podneske u smislu čl. 8. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23.; dalje: OT).

3.2.1. U odgovoru na žalbu tužitelj osporava žalbene navode tuženika.

4. Žalbe tužitelja i tuženika su neosnovane.

5. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredaba čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je prvostupanjski sud o tužbenom zahtjevu donio pravilnu i zakonitu odluku.

6. Neosnovano i dokazima nepotkrijepljeno tužitelj u žalbi navodi da je u predmetnoj pravnoj stvari sustavno diskriminiran u svom pravu na pošten postupak tvrdeći da su se od početka upravnog postupka reambulacije iz sudskog postupka zemljišnih knjiga protiv njega udružili Državno odvjetništvo Republike Hrvatske, Općina Omišalj, Državna geodetska uprava, zemljišnoknjižni sud i prvostupanjski sud kako bi ga sustavno onemogućili u njegovu pravu na pristup suda te da mu je povrijeđeno pravo na nepristran sud iz čl. 6. t. 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (MU: 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10, 13/17; dalje: EKLJP). U konkretnoj pravnoj stvari tužitelj je radi utvrđenja prava za koja smatra da su mu povrijeđena pokrenuo zakonom predviđen parnični postupak pred nadležnim sudom u kojem je aktivno sudjelovao. Glavna rasprava je bila javna, postupak je proveden u razumnom roku. U predmetnom postupku nisu sudjelovali Državno odvjetništvo ni Državna geodetska uprava. Tužitelj je tužio Općinu Omišalj i ona je stranka u postupku, a prema stavu tužitelja, u zemljišnoknjižnom postupku je izvršen upis vlasništva na predmetnoj z.k. čestici, koji po stavu tužitelja treba ispraviti, podredno brisati nevaljanu uknjižbu prava vlasništva odnosno isplatiti tužitelju naknadu radi faktičkog izvlaštenja. Činjenica da je prvostupanjski sud ocijenio tužiteljeve zahtjeve neosnovanim, ne znači da je povrijedio tužiteljevo pravo na pošteno suđenje, već da su njegovi zahtjevi u zakonom propisanom postupku ocijenjeni neosnovanim. Prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude dao dostatne razloge zašto je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim, odnosno zbog čega smatra da tužitelj nije dokazao valjanu osnovu stjecanja prava vlasništva na predmetnoj nekretnini pa se prema stavu ovoga suda ne radi o arbitrarnoj odluci.

6.1. Prema shvaćanju ovog suda, prvostupanjski sud je ponudio dovoljna jamstva da isključi svaku legitimnu sumnju u poštivanje njegove nepristranosti. Objektivne okolnosti iz kojih proizlazi pristranost prvostupanjskog suda tužitelj argumentira pozivajući se na počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, povredu prava na jednakost oružja, pogrešnu primjenu materijalnog prava prilikom

donošenja odluke o troškovima postupka, kao i činjenicu da u činjenično i pravno sličnim predmetima prvostupanjski sudac presuđuju u korist tuženika ili Republike Hrvatske. Nasuprot tome, prema shvaćanju ovog suda, navedene okolnosti ne mogu potaknuti dvojbu o nepristranosti prvostupanjskog suca, odnosno ne predstavljaju postojanje opravdane, legitimne sumnje o objektivnim okolnostima koje mogu dovesti u pitanje nepristranost. Naime, tužitelj je zbog neuspjeha u sporu podnio očito neopravdan zahtjev za izuzeće, pozivajući se na okolnosti koje ne predstavljaju provjerljive činjenice koje mogu potaknuti dvojbu o nepristranosti prvostupanjskog suca, već predstavljaju druge žalbene osnove (o kojima više u nastavku ove presude).

6.2. Neosnovano tužitelj tvrdi da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer pobijana presuda u točkama 6. do 23. obrazloženja sadrži razloge o odlučnim činjenicama i ti razlozi su jasni i neproturječni te presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Naime, prvostupanjski sud je na temelju isprava u spisu primijenio pravila o teretu dokaza (čl. 221.a ZPP-a) te utvrdio nepostojanje sporne činjenice (ima li tužitelj valjanu pravnu osnovu za stjecanje prava vlasništva predmetne nekretnine), o čemu daje valjane i određene razloge (naročito u točkama 11. do 16. obrazloženja pobijane presude).

6.3. Nasuprot žalbenim navodima, prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 221.a ZPP-a. Naime, iz stanja spisa (napose isprava), pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da tužitelj nije dokazao slijed stjecanja vlasništva kč. br. 4000/140 k.o. Miholjice iz koje se u postupku preoblikovanjem zemljišnih knjiga izdvojila predmetna kč. br. 1157 zk. ul. 634 k.o. Omišalj - Njivice. Naime, tužitelj nije dokazao da je pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini stekao putem svojih pravnih prednika na temelju Zakona o osnivanju INA-e, odnosno da je k.č. br. 4000/140 k.o. Miholjice na dan 30. rujna 1990. bila u bilanci njegovog pravnog prednika INA-Industrija nafte te da je predstavljala stvar u vlasništvu tog javnog poduzeća.

6.3.1. Odredbom čl. 4. Zakona o osnivanju INA-e određeno je da se sredstva za osnivanje i rad INA-e osiguravaju iz sredstava (osnovnih, obrtnih i drugih) poduzeća udruženih u INA-Industrija nafte, zajednicu poduzeća utvrđenu bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. i to, među ostalim, i sredstava poduzeća DINA-Petrokemija Omišalj. Nadalje, odredbom čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e propisano je da se društvena sredstva utvrđena bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. u poduzećima navedenim u odredbi čl. 4. tog Zakona prenose na INA-Industriju nafte i da postaju državno vlasništvo. Iz navedenog proizlazi da su u slučaju ispunjenja pretpostavki iz čl. 4. i 5. Zakona o osnivanju INA-e, prethodno spomenuta sredstva ušla u temeljni kapital novog društva INA-Industrija nafte d.d. (a koji stav je zauzeo i Ustavni sud Republike Hrvatske poslovni broj U-III-3049/2007 od 27. svibnja 2000.).

6.3.2. Međutim, na temelju uvida u „Zaključni list“ (listovi 186. do 223. spisa), za koji tužitelj tvrdi da predstavlja bilancu pravnog prednika tužitelja INA-Industrija nafte od 30. rujna 1990., prvostupanjski sud pravilno navodi da ne može utvrditi činjenicu da se predmetna nekretnina nalazila u bilanci tužiteljevog pravnog prednika jer nije navedena u toj ispravi. Naime, predmetni „Zaključni list“ je teško čitljiv i

nerazumljiv pa je pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da se iz njega ne može utvrditi da on predstavlja bilancu, odnosno da iz te isprave nije razvidno da bi predmetna nekretnina bila uvrštena u bilancu pravnog prednika tužitelja. Kako tužitelj nije ponudio adekvatne dokaze za utvrđenje činjenica da je predmetna nekretnina bila uvrštena u bilancu pravnog prednika tužitelja, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da tužitelj nije dokazao pravni temelj stjecanja vlasništva predmetne nekretnine sukladno čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e, odnosno da se predmetna nekretnina nalazila u bilanci stanja društva INA Industrija nafte na dan 30. rujna 1990. (tj. da je bila sredstvo poduzeća Dina-Petrokemija), zbog čega daljnji prijenosi u korist društva DINA-Petrokemije d.d. Omišalj, društva Polimeri d.o.o. Zagreb i društva Dioki d.d. nemaju pravni temelj u zakonom propisanoj pretvorbi društvenog vlasništva.

6.3.3. Ukazuje se tužitelju da upisom prava vlasništva u zemljišne knjige nastaje oboriva predmnijeva da upisano pravo postoji, tj. da je upisana osoba doista i nositelj upisanog knjižnog prava, ali i da je moguće dokazivati suprotno. Iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da se predmetna nekretnina nije nalazila među društvenim sredstvima utvrđenim bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. u smislu čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e. Stoga se tužitelj ne može pozivati na postojanje dobre vjere u smislu čl. 130. st. 2. ZVDPS-a jer se na postojanje dobre vjere ne može pozivati osoba koja ne posjeduje dokaz o tome da se predmetna nekretnina nalazila u bilanci stanja društva INA Industrija nafte na dan 30. rujna 1990. (što je pretpostavka za stjecanje vlasništva sukladno čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e, kao i preduvjet za daljnje prijenose), pri čemu se napominje da u tijeku prvostupanjskog postupka tužitelj nije iznio činjenicu da je bio u dobroj vjeri u smislu čl. 130. st. 2. ZVDSP-a prilikom stjecanja predmetne nekretnine, već je to učinio po prvi puta u žalbi, a što prema odredbi čl. 352. st. 1. ZPP-a nije dopušteno. Pritom se napominje da čl. 130. st. 2. ZVDSP-a uopće nije ni primjenjiv u predmetnom slučaju, imajući u vidu da je do stjecanja predmetne nekretnine od strane tuženika došlo stupanjem na snagu Zakona o cestama (dakle, nakon unosa predmetne nekretnine u temeljni kapital tužitelj), uz što predmetna nekretnina u naravi predstavlja nerazvrstanu cestu, koja u smislu čl. 390.a t. 2. ZVDSP-a nije ni mogla biti predmet stjecanja prava vlasništva.

6.4. Kako tužitelj nije dokazao postojanje valjane pravne osnove stjecanja prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da tužitelju ne pripada ni pravo na naknadu tržišne vrijednosti nekretnine u smislu čl. 34. st. 1. ZVDSP-a (točka III. izreke pobijane presude). Od stupanja na snagu Zakona o cestama („Narodne novine“ broj 84/11.; dalje: ZC) tužitelj ne bi imao mogućnosti povrata (predmetne) nekretnine na kojoj je izgrađena nerazvrstana cesta jer je od tada riječ o javnom dobru u općoj uporabi te neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave (ovdje tuženik Općina Omišalj). Naime, od toga trenutka više nije bilo moguće tražiti povrat nekretnine u posjed te bi od tada počeo teći zastarni rok od pet godina u kojemu se može zahtijevati naknada prema pravilima zakona koji uređuje obvezne odnose. Slijedom navedenog, čak i da je tužitelj eventualno dokazao postojanje valjane pravne osnove stjecanja prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, njegov zahtjev za isplatom tržišne naknade bio bi u zastari jer je Zakon o

cestama stupio na snagu 28. srpnja 2011., a tužitelj je zahtjev za isplatom naknade postavio podneskom od 6. veljače 2023.

7. Budući da tužitelj u ovoj parnici nije dokazao valjani pravni temelj stjecanja prava vlasništva, pravilno je prvostupanjski sud u točki 21. obrazloženja pobijane presude odbio kao nepotrebne dokazne prijedloge tužitelja za saslušanjem više svjedoka, izvođenje dokaza uviđajem na licu mjesta uz sudjelovanje vještaka geodetske i građevinske struke. Naime, navedene dokaze nije potrebno provoditi, s obzirom da je pretpostavka za njihovo provođenje upravo dokazivanje valjanog pravnog temelja za stjecanje prava vlasništva predmetne nekretnine, što je izostalo u predmetnom slučaju. Također, a imajući u vidu spomenuti izostanak dokaza da bi predmetna nekretnina bila uvrštena u bilancu pravnog prednika tužitelja, nije bilo potrebno ni izvršiti uvid u spise Općinskog suda u Crikvenici Stalna Služba Krk poslovni broj Z-15076/2020, Z-15296/2020, Z-15340/2020 i Z-15273/2020 jer u njima nema adekvatnog dokaza o tome da bi predmetna nekretnina bila uvrštena u bilancu pravnog prednika tužitelja (a tužitelji ni ne navodi što bi se u pogledu utvrđivanja činjenica u vezi s primjenom čl. 5. Zakona o osnivanju INA-e trebalo utvrditi uvidom u navedene spise). Slijedom navedenog, tužitelju nije povrijeđeno pravo na jednakost oružja, pri čemu je prvostupanjski sud dao razloge zbog čega nije potrebno izvoditi dokaze na koje se poziva tužitelj.

7.1. Neosnovano se tužitelj poziva i na Rješenje Ministarstva pravosuđa, uprava za građansko, trgovačko i upravno pravo od 25. ožujka 2013. Navedeno rješenje nije osnova za stjecanje vlasništva predmetne nekretnine, nego bi to bila upravo bilanca stanja društva INA-Industrija nafte na dan 30. rujna 1990. (koju tužitelj nije dostavio). U izreci navedenog rješenja uopće nije utvrđeno da je k.č. br. 4000/140 k.o. Miholjice na dan 30. rujna 1990. bila u bilanci njegovog pravnog prednika INA-Industrija nafte (s obzirom da je riječ o ukidnom rješenju) pa činjenica da je u obrazloženju samo spomenuto da je Dioki d.d. valjano unio nekretnine u temeljni kapital tužitelja ne dovodi do drugačijeg rješenja stvari, imajući u vidu da obrazloženja ne stječe svojstvo pravomoćnosti.

8. Pravilno je shvaćanje prvostupanjskog suda (iz točke 22. obrazloženja pobijane presude) da predmetna nekretnina predstavlja nerazvrstanu cestu sukladno čl. 98. st. 1. ZC-a jer predstavlja cestu koja se koristi za promet vozilima i koju svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima određenim Zakonom o cestama i drugim propisima, kao i javne stepenice te javnu rasvjetu. Stoga je pravilno prvostupanjski sud primijenio čl. 100. st. 1. t. 5. i čl. 102. st. 2. ZC-a te čl. 60. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ broj: 68/18., 110/18. i 32/20.; dalje: ZKG). Pritom se prvostupanjski sud pozvao na ortofoto snimku i izvod iz katastarskog plana (stranica 60.-61. spisa), potvrdu Upravnog odjela Općine Omišalj od 11. listopada 2022. (stranica 70. spisa) te rješenje Općinskog suda u Crikvenici, Stalna služba u Krku poslovni broj Z-15004/2020 od 30. travnja 2021. (stranica 5.-7. spisa).

8.1. Odredbom čl. 131. st. 7. ZC-a propisano je da su nekretnine koje su prema Zakonu o cestama nerazvrstane ceste i bile su u uporabi kao nerazvrstane ili javne ceste prije 1. siječnja 1997., javno dobro u općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalaze (shvaćanje

Ustavnog suda Republike Hrvatske u odluci broj U-I-6326/2011 i dr. od 7. veljače 2017.). Stoga je stupanjem na snagu Zakona o cestama predmetna nekretnina postala javno dobro u općoj uporabi i neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave (ovdje tuženik Općina Omišalj) pa je pravilno prvostupanjski sud odbio tužbu za ispravak upisa i brisovnu tužbu (točke I. i II. izreke pobijane presude).

8.2. Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj U-I-6326/2011 i dr. od 7. veljače 2017. istaknuo da se ne može zanemariti činjenica da nekretnine na koje se odnose odredbe Zakona o cestama u većem broju slučajeva nikada nisu upisane u zemljišne knjige kao nerazvrstane ceste, ali „vlasništvo“ privatnopravnih subjekata nad nekretninama koje su u naravi ceste nema onu kvalitetu koju podrazumijeva pravni standard „mirnog uživanja prava vlasništva“. Zakonska, konvencijska i ustavnopravna zaštita prava vlasništva odnosi se na onu vrstu odnosa vlasnika prema objektu svog vlasništva koju je moguće označiti kao „mirno uživanje“. Evidentna gradnja ceste na određenoj nekretnini tijekom izvjesnog vremena ili njezina evidentna ustaljena opća uporaba u svojstvu ceste, po prirodi stvari, isključuje mogućnost istodobnog „mirnog uživanja“ vlasništva nekretnine (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-457/2021-3 od 14. lipnja 2023.). Stoga je neosnovan navod tužitelja da prvostupanjski sud nije primijenio test razmjernosti miješanja Republike Hrvatske i Općine Omišalj u pravo vlasništva tužitelja, koje je zaštićeno čl. 49. st. 4. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj: 56/90., 135/97., 8/98. - službeni pročišćeni tekst, 113/00., 124/00. - službeni pročišćeni tekst, 28/01., 41/01. - službeni pročišćeni tekst, 76/10., 55/01. - službeni pročišćeni tekst, 5/14., 85/10. - službeni pročišćeni tekst, dalje: URH) i čl. 1. Protokola 1. uz EKLJP-a.

9. Neosnovano tužitelj u žalbi navodi da je prvostupanjski sud obračunao troškove parničnog postupka prema pogrešnoj vrijednosti predmeta spora. Naime, u slučaju eventualne kumulacije tužbenih zahtjeva, vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti svakog pojedinog zahtjeva te se posljedično tome trošak parničnog postupka računa s obzirom na poduzete radnje glede svakog zahtjeva zasebno. Stoga troškove parničnog postupka koji su nastali do pripremnog ročišta od 29. ožujka 2023. valjalo je obračunati prema vrijednosti predmeta spora koju je označio tužitelj u svojoj tužbi sukladno odredbi čl. 40. st. 2. ZPP-a. U odnosu na troškove koji su nastali nakon pripremnog ročišta od 29. ožujka 2023., mjerodavna je vrijednost najvećeg zahtjeva (34.507,93 EUR) jer su podnesci i ročišta poduzeti glede svih eventualno kumuliranih zahtjeva, s obzirom na to ih nije moguće razdvojiti jer se nije odvojeno raspravljalo o pojedinim eventualno kumuliranim zahtjevima. Osim toga, u predmetnom slučaju ne dolazi u obzir zbrajanje svih zahtjeva jer bi to bilo na štetu tužitelja.

9.1. Dosuđenim troškovima postupka tuženiku nije ograničeno pravo na pristup sudu i povreda njegovih konvencijskih prava sukladno EKLJP. Neosnovano se tužitelj poziva na pravni stav zauzet u presudi ESLJP u predmetu Cindrić i Bešlić protiv Republike Hrvatske jer je riječ o činjenično i materijalno pravno neusporedivim slučajevima (u navedenom predmetu tužitelji su potraživali naknadu neimovinske štete od Republike Hrvatske, zbog ubojstva tužiteljevih roditelja na okupiranom teritoriju u siječnju 1992., a koji su zahtjevi odbijeni jer se radilo o ratnoj šteti za koju

ne odgovara Republika Hrvatska, dok je u predmetnom slučaju riječ o tužbi za ispravak z.k. upisa, podredno brisovnoj tužbi i zahtjevu za isplatom naknade). Pritom tužitelj u predmetnom slučaju nije ni dokazao postojanje valjanog pravnog temelja za stjecanja prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, dok je u predmetu Cindrić i Bešlić utvrđeno da su tužitelji roditelji bili lišeni života na okupiranom teritoriju. Osim toga, treba imati u vidu da je tužitelj pravna osoba (za razliku od tužitelja u predmetu Cindrić i Bešlić protiv Republike Hrvatske), kao i da tuženika u predmetnom slučaju zastupa odvjetnik (a ne državno odvjetništvo).

9.2. U preostalom dijelu odluka o troškovima postupka sadržana u točki IV. izreke nije ispitivana jer ovaj sud sukladno čl. 365. st. 2. ZPP-a na to ne pazi po službenoj dužnosti.

10. Neosnovano tuženik navodi da je troškove sastava podnesaka od 22. studenog 2022., 23. siječnja 2023. i 4. listopada 2023. trebalo priznati po Tbr. 8. st. 1. OT. Naime, u podnesku od 22. studenoga 2022. tuženik u bitnom ponavlja navode iz odgovora na tužbu, dok u podnesku od 23. siječnja 2023. u bitnom ponavlja navode s pripremnog ročišta od 17. siječnja 2023. (pri čemu je navedeno ponovio i na pripremnom ročištu od 29. ožujka 2023., koje mu je u cijelosti priznato). Također, u podnesku od 4. listopada 2023. u bitnom ponavlja navode koje je iznio tijekom postupka, pri čemu ih je mogao iznijeti na raspravi od 10. listopada 2023. Naime, treba imati u vidu da Zakon o parničnom postupku proklamira načelo usmenosti (čl. 4. ZPP-a), kao i čl. 10. ZPP-a koji zahtijeva da se postupak provede bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova. Stoga navedeni podnesci nisu obrazloženi podnesci u smislu Tbr. 8. st. 1. OT, kako to pogrešno smatra tuženik.

11. Slijedom navedenog, na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti kao neosnovane žalbe tužitelja i tuženika te potvrditi prvostupanjsku presudu.

Zagreb, 29. siječnja 2025.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Srđan Šimac

Broj zapisa: **9-30872-98932**

Kontrolni broj: **03df0-21543-650db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Srđan Šimac, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.